

KIS LAP

A KIS MŰ-ÉRTŐ. (Lásd a 87. lapon.)

6. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt. 40. kr.

XVI. kötet.

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

(V. folytatás.)

SZEGÉNY gyermek fölkel, de alig hogy lábra állt, rögtön össze rogyott ismét és halálsápadt lett.

— Oh . . . nem bírok . . . nem tudok mozdulni . . . mormogá halkan. Oh, kedves apácska, mért hagytál el!

Kissé meg voltam zavarodva, hogy most már mit tegyünk; de Gábor épen nem volt megakadva, hanem lehajolt a leányka mellé s bátorítólag mondá:

— Ne féljen semmit, majd én elviszem. Erős vagyok ám én, könnyen elbírom. Csak fogózzék a nyakamba.

A leányka semmit sem szólt, hanem, mintha egészen természetes volna, hogy őt ölben vigyék, kinyújtotta karjait, Gábor fölemelte s aztán megindultunk hazafelé.

— Látod, Mariska, szólt Gábor jókedvűen, most én is viszek haza valamit a romok közül.

A leányka Gábor vállára hajtotta szép, halvány arczoskáját s nem szólt, nem is sirt többé. Mi is hallgatagon mentünk egészen hazáig. Nem tudtuk ugyan, kit viszünk, de azt tudtuk, hogy jót teszünk; nem engedhetjük ott kint megfagyni.

Képzелhetni, milyen csodálkozással fogadtak otthon, mikor beléptünk. Gábor letette a leánykát a pamlagra s mamánk kérdésére, hogy ki az? azt felelé:

— Kedves mamácskám, én bizony nem tudom. A romok közt találtuk s hogy meg ne fagyjon, ide hoztuk. De hogy ki lánya, azt már csak ő maga mondhatja meg.

De a leányka ezt bizony nem mondhatta meg, mert amint Gábor letette, hanyatt dőlt és eszméletlenül terült el a pamlagon.

— Az Istenért! szólt jó mamánk ijedten, hiszen ez a szegény gyermek beteg . . . elájult. Gyorsan le kell fektetni! Mariska, jöjj, segíts, te pedig, Gábor, siess apához, hogy küldjön orvosért a városba! Hamar!

Gábor nem várt újabb intést, hanem rohant apához, én pedig segitettem mamának ágyba fektetni a kis beteget. Midőn levetkeztettük, láttam, hogy minden ruhája a legfinomabb, de nagyon elhanyagolt, jóformán elrongyollott; szembetűnő volt, hogy ez a leányka bizonyosan valami igen előkelő házból való, de nagyon rossz sorsra, nagy szegénységbe juthatott. Arcza, keze hófehér volt, göndör haja gondosan ápolva, — valóságos elvarázsolt királykisasszonynak lehetett volna gondolni.

Jó ideig némán, mozdulatlanul feküdt s én és mamám aggódva őrködtünk mellette. Lassankint végre halvány arcza kezdett kipirosodni, annyira, hogy most már ettől ijedtünk meg, mert látható volt, hogy erős láz fogta el a szegény gyermeket. Néha-néha fölnyitotta nagy fekete szemeit s bámulva tekintett körül, aztán halk, fájdalmas hangon sohajtá:

— Apácska! Kedves apácskám!

És ismét behunyta szemeit s mozdulatlanul feküdt.

Nem volt időnk, hogy azon törjük a fejünket, miként emlegetheti a leányka oly szeretettel apját, aki őt oly szívtelenül elhagyta; épen belépett az orvos, ugyan csak megkékült arczzal és jégesapos

bajusszal; mert ezalatt odakint hatalmas hóvihár támadt.

— No's, hát mi a baj, ki a beteg? kérdé az orvos. Hiszen épkézláp látom mindnyájokat, hát ki fekszik ott?

— Hogy kicsoda, nem tudjuk, de ugyan betegnek látszik, felelt mamám. Kérem, vizsgálja meg, orvos ur.

Az orvos megvizsgálta a kis beteget s minél tovább vizsgálta, annál komolyabb arcot csinált. Végre aztán így szólt:

— Hm! Mi a baja, még nem tudhatom, de a láz akkora, hogy a legnagyobb veszedelem következhetik. Tudnom kell, mi történt vele, hogy hol volt, mit csinált, mielőtt megbétegedett?

Elmondtuk mindent, amit tudtunk a kis betegről s ekkor az orvos így szólt:

— Ah, tehát talált gyermek! Akkor legokosabb lesz, ha mindjárt beküldik a városba a közkorházba, hadd viseljék ott gondját. Mert valószínű, hogy súlyos beteg lesz, még pedig sokáig. Jó lesz, ha nem késnek vele. Valamelyik eseléd bekísérheti.

Apácska kissé habozva állt meg és megvallom, némileg aggódva lestem, mit fog határozni; mert hiszen az igaz volt, hogy nem csekély dolog egy idegen ismeretlen súlyos beteget tartani a házban. De mialatt én ezen gondolkoztam, Gábor, ki egy percze elsápadt, majd haragos vörös lett, hirtelen az ablakhoz ugrott s mindnyájunk nagy meglepetésére kinyitotta az ablak mindkét szárnyat. Fagyos szél süvöltött be a szobába, beszórva a havat, úgy hogy szinte borzongani kezdtünk.

— Mi ez? Mit mivelsz? kérdé apácska csodálkozva. Zárd be rögtön az ablakot!

Gábor megtette, de aztán így szólt:

— Csak azt akartam megmutatni, hogy a kutyát sem szokták ilyen időben kikergetni s az orvos ur ezt a szegény beteg leánykát ki akarja üzetni a házból. Akkor inkább ott hagytam volna a romok közt, ott is elveszett volna épen úgy.

Apácska meghatottan fölkelt és megölelte a nemes szivü fiut.

— Igazad van, kedves fiam. Lássá, orvos ur, ennek a gyermeknek a jó szive megsugta azt, ami fölött mi gondolkodni akartunk. Nem, azt a szegény beteget nem engedem elvitetni. A Gondviselés ide vezérelte a házamba, saját fiam hozta ide, ápolni fogjuk s ha lehet, megmentjük életét. Kérem, orvos ur, tekintse úgy, mintha saját gyermekem volna és gyógyítsa a legnagyobb figyelemmel.

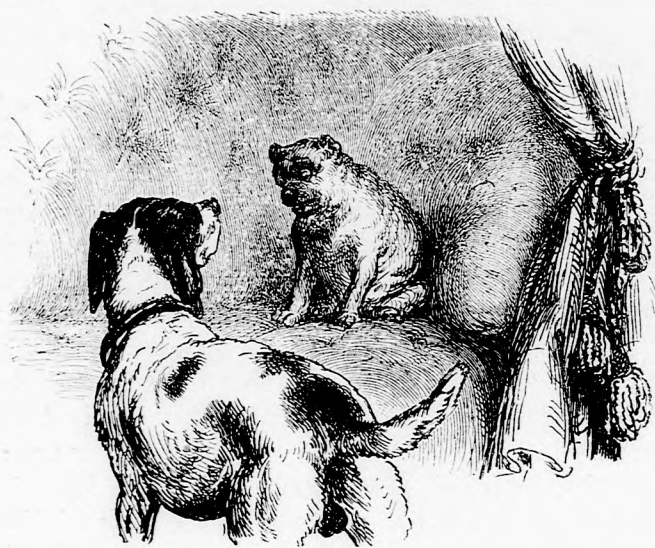
Az orvos vállát vonagatta, mintha azt akarta volna mondani: »Ám lássátok, ha magatokra veszitek a bajt!« Aztán rendelt orvosságot és utasításokat adott, miképen kell bánni a kis beteggel.

Igazá is volt az orvosnak, mikor azt mondta, hogy a kis leány súlyos beteg lesz. Alig eszmélt fel ájulásából, mindinkább elfogta a forró-láz, félrebeszél s egy perczig sem lehetett magára hagyni. Jó mamáskám meg én fölváltva virrasztottunk mellette egész éjszaka s mikor másnap az orvos ismét eljött és megvizsgálta, ugyancsak komoly arcot csinált és épen nem nagyon biztatott. A jó Gábor, ki a talált gyermeket úgy tekintette, mint saját édes testvérét, egészen kétségbe volt esve, mikor az orvos szavait hallotta, úgy hogy még őt is vigasztalnunk kellett, kivált mikor már több nap mult el és a

szegény kis beteg még mindig nem volt jobban.

Ez alatt apácska gondos kutatást kezdett, hogy megtudjon valamit a leánykáról, még a hírlapokba is kiíratta a dolgot, de mind hiába. Sehol senki sem tudott róla semmit, minden kérdezősködés hasztalan volt, a környéken soha senki nem látott ilyen gyermeket, atyjáról sem tudott

senki semmit. És így mire a szegény kis beteg végre annyira jobban lett, hogy az ágyból fölkelve a nagy karszékben üldögélhetett s bágyadt mosolylyal megköszönhette az ápolást, mi már mindnyájan úgy tekintettük, mintha tulajdonképen nem is volna idegen, hanem közülünk való; s kivált jó mamánk úgy hozzászokott, annyira megszerette, hogy azt hiszem nagyon

KIS KUTYA, NAGY KUTYA. (Lásd a 90. lapon.)

meg is haragudott volna, ha valaki olyasmit említ, hogy a leánykának távozni kell házunkból.

Az orvos meghagyta, hogy a beteg, míg jól meg nem erősödik, teljes nyugalomban legyen s ne faggassuk kérdésekkel. Nem is bántottuk tehát, ő maga pedig nagyon, de nagyon szótalan volt s óráhosszat elüldögélt komoly, szomorú gon-

dolatokba merülten. Egyszer azonban mamánk mégis kérdezte, mi a neve?

— Blanka, felelé.

— Szép név, mondá mamácskám. És a vezetékneved?

Blanka egy pillanatig habozott s úgy látszott, ez a kérdés nagyon kellemetlenül esik neki; de aztán így felelt:

— Az én nevem Kovács Blanka.

— Jól van, kedvesem, ez nekünk elég.
Elmondtuk ezt apácskának, hátha
a név valami nyomra vezethetne.

— Nem igen hiszem, szólt apácska. A
Kovács név nagyon gyakori . . . száz meg
száz ilyen nevű család van országszerte.

KIS SZARÁCSNÉ. (Lásd a 90. lapon.)

— Tudod-e apácska . . . én nem hiszem, hogy ez a Blanka igazi vezetőkéneve, mondtam én.

— Nem hiszed? szólt a mama. Hiszen ő maga mondta! A ruhájában is *K.* és *B.* betűk vannak behimezve.

— Igaz, de nem vette-é észre, mamácska, hogy habozott, mielőtt ezt a nevet kimondta?

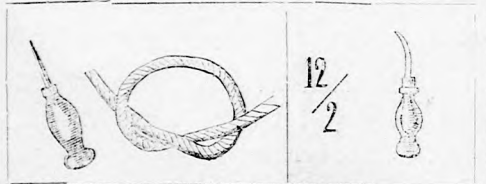
Ekkor apa közbeszólt:

— Kedves leányom, nem jól cselekszel, mikor ilyen gyanut költesz a szegény gyermek ellen. Ha azt tudnám, hogy ez valami gonosz indulatu, rossz gyermek, még megbánnám, hogy jót tettem vele. De reményelem, nincs semmi ok ily föltevésre. Ha nevét nem akarta mindjárt megmondani, az talán onnan van, hogy alkalmasint valamikor jobb sorsban volt s most restelli, hogy idegenek jótékonyására szorul. Minő más oka lehetne előttünk titkolózni és alakoskodni?

A világért sem akartam volna elfordítani szüleim vonzalmát a szegény betegről; elhallgattam tehát, de nem voltam meggyőzve s folyton az járt a fejemben, hogy Blanka valami titkos ok miatt nem akarja megmondani az igazi nevét. Nehány nap mulva neki magának is megmondtam ezt és kérdeztem igazi nevét. De ezzel nem sokat értem el. Blanka állhatatosan megmaradt a mellett, hogy az ő neve az, amit mondott, aztán neheztelve kérdé, mi jogom van kételkedni szavaiban? Végre sirva fakadt s ettől rosszabbul lett, én pedig pirongatást kaptam a mamától és így abba hagytam az egész dolgot.

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNYEK.

ALÁZATOS FOLYAMODVÁNY.

KÜLÖNÖSEN tisztelt ember!
A november és december!
Január és február,
Mint tudod, hideggel jár.

Hejh! az idő de változó,
Hideg szél fú, magas a hó,
A nőm fázik, fiam is
Söt egy kicsit magam is.

Nagy fázásunk, koplalásunk,
Vedd szívedre nyomorgásunk,
Hisz bő asztalaidrul
Egy kis morzsa mindig hull.

Rólunk meg ne feledkezzél!
Majd hal elmul a kemény tél
S megjö a szép kikelet,
Vigat csicsergünk neked.

Söt hálával is lerójek:
Kerted hernyótul megóvjuk,
Tétlenek mi nem lesziünk,
Jó szolgálatot teszünk.

Mindezeket rendben, sorban,
Társaim nevében mondtam.
Kérve fordulunk feléd!
Tisztelettel

Veréb.

A KIS MŰ-ÉRTŐ.

(Képpel a czimlapon.)

EJNYE be nagy hegedű ez!
No még ekkorát nem láttam!
Nyilván óriási gyermek.
Kapta karácsony-fiában.

Székhez van oda támasztva,
És mellette a vonója;
S Endre alig rántja végig —
Már is van egy hallgatója.

Játékait abba hagyva:
Tüzeit, ágyut, kardot, lovat,
Csepp Lajoska oda biczeg,
Leesücsül és nagyot hallgat.

»Milyen zűlész, milyen blúdász,
Ez nem mazsita, nem zene!
Tudom már én, hogy mi szól így . . .
A mi vén cziezánt van benne!

AZ ÉNEKLŐ TARISZNYA.

— Mese. —

OLT egyszer egy édes anya, akinek
nem volt több egyetlen leányánál,
a kit nagyon, de nagyon szeretett,
mert igazi jó leányka volt; meg is aján-
dékotta egy korál nyaklánczozal.

Elküldte egyszer egy korsó vizért a
falun kívül lévő forrás-kutra.

Elment a leányka s a mint a forrás-
kuthoz ért, levette nyakáról a korál-lán-
czot, nehogy valamikép beleessék a kutba.

A kuthoz közel egy öreg koldus
üldögélt, a kinek egy nagy bőrtarisznya
volt a nyakába vetve s a ki olyan, de
olyan szemeket vetett a leányra, hogy a
félelem összeszorította a szívét. Alighogy

tele meritette korsóját, futásnak eredt s
ott feledte a korál nyaklánczot.

A mint haza ért, akkor vette észre,
hogy miye hiányzik; nagy hamarsággal
visszasietett tehát érte a forráshoz. Az
öreg koldus még ekkor is ott volt és most
megragadta a leányt és bele dugta a bőr
tarisznnyába. Erre aztán utnak eredt ala-
mizsnát kérni s mindjárt az első háznál,
a hová betért, azon kezdé, hogy nála egy
esuda-szer van; olyan bőr-tarisznya, a mely
énekel. Megláthatja a ki akarja. A ház-
beliek csakugyan szerették volna hal-
lani, az öreg ember pedig dörgő hangon
odakiáltott: — Énekelj tarisznya, más-
különbén mindjárt megszurlak a vashegyű
bottal!

A szegény lánykának, a ki majd
halálra ijedt, mit volt mit tennie, ének-
léshez fogott, sirva ugyan, ekképen:

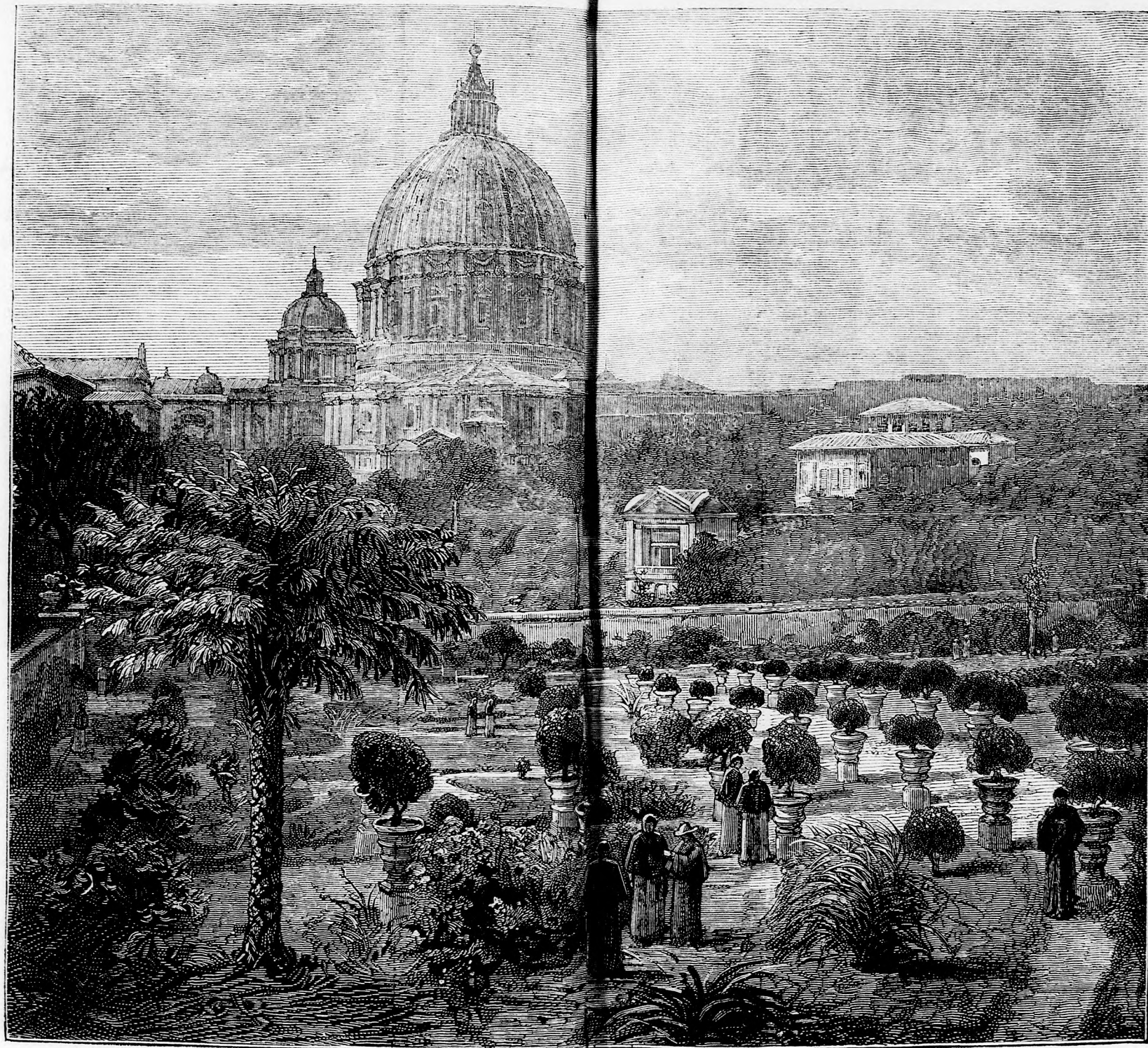
»Vizért mentem a forráshoz,
Távol a falun kívül,
Elvesztettem nyaklánczomat,
Nyaklánczomat, a korált.
Jaj a lelkem édes anyám
De haragos lesz ezért!

Vissza mentem a forráshoz,
Hátha megtalálom ott,
Az elvesztett nyaklánczomat,
Nyaklánczomat, a korált.
Jaj a lelkem édes anyám
De aggódó lesz ezért!

Nem találok a nyaklánczot,
Nyaklánczomat, a korált,
Nem találok a nyaklánczot,
S szabadságom veszttem el.
Jaj a lelkem édes anyám
De szomorú lesz ezért!

S a leányka olyan szépen énekelt,
hogy nagy örömmel hallgatták s vala-

(Folytatása a 90. lapon.)

A RÓMAI PÁPA KERTE (Lásd a 94. lapon.)

(Folytatás a 87. laphoz.)

merre csak ment az öreg ember, pénz ütötte a markát minden felől, hogy énekeltesse a tarisznyát.

A mint így aztán házról-házra járt, oda jut egyszer a kis leány anyja házához. Mihelyt az anya meghallotta, mindjárt rá ismert a leánya hangjára. Azt mondja akkor az öreg embernek:

— Nagyon komorodik az idő, öreg bátyám; a szél támad, a víz dagad; maradjon itt kegyelmed éjszakára; vacsorára is akad még egy-két falatom.

Az öreg ember se hagyta ezt kétszer mondatni magának, a kis leány anyja pedig adott neki enni-inni annyit, a menynyi csak belefért, a mire aztán vacsora után úgy aludt, mint a bunda.

Ekkor az édes anya kivette a tarisznyából a kis leányát, csakhogy az a lelkem úgy meg volt dermedve, mintha a sírból került volna elő. Össze meg össze csókolta, adott neki borba mártott piskótát, ágyba lefektette, jól betakargatta, a tarisznyába pedig belenyomott egy kutyát, meg egy kandúr macskát.

Másnap reggel aztán elköszönt az öreg ember s utnak eredt, mint a kinek legjobb rendin a szénája. A legelső házban, a hová betért most is szakasztott úgy ráförmedt a tarisznyára:

— Énekelj, tarisznya, más különben mindjárt megszurlak ezzel a vashegyű bottal.

De most a kutya felelt:
— Vén gazember, vau vau!
Meg a macska:
— Vén czudar te, miaú, miaú!

Éktelen haragra lobbant erre az öreg ember; azt hitte, hogy a leány csufolja. Felrántotta a tarisznya száját, hogy mindjárt elveri. Azoknak se kellett több odabenn, — kutya meg a macska dühösen ugrottak ki a tarisznyából; a macska belekapaszkodott a képibe s kikaparta a szeméit, a kutya meg egy harapással leszedte az orra czimpáját, és . . . magam ugyan nem voltam ott, hanem így halottam.

KIS KUTYA, NAGY KUTYA.

(Képpel a 84. lapon.)

PAMLAGON a Morgó,
A szeme de forgó.

Hogy néz a vizslára!

Haragszik reája.

»Mért erősb, mért nagyobb,

A milyen én vagyok!«

Kontrás meg, a vizsla,

Szintén haragszik a.

Míg Morgó szundikál,

Mellig is vízben áll.

Kis kutya, nagy kutya,

Nem ugat híjába.

KIS SZAKÁCSNÉ.

(Képpel a 85. lapon.)

MA történik először kis Juliskám,
Hogy magad lész a főszakács a konyhán.

Biz nagy nap ez, nagy tőle a gondod is,
Meglátom én, szivem, ha nem mondd is.

De azért az örömod is nagy neked,

Hogy a főzés szép tisztét átveheted.

Süss, ránts, főzz hát, elkészítsd az ebédet,

S dicsérjen meg valamennyi vendéged.

A KÉT MÓKUS TÉLI KALANDJA.

— Mese. 5 képpel. —

HOL volt, hol nem volt, hajdanában nagyon régen volt egyszer egy nagy erdő és ebben az erdőben egy nagy odvas fa, az oduban pedig egy mókus-családnak volt lakása, puhára kibérelve mohával, úgy hogy a szomszéd

mókusok szinte megirigyelték. Éjszakára, ha suhogott a zápor, kényelmesen lehetett heverészni a jó szálláson.

Nyáron át, mikor a szép meleg napok jártak, akkor persze keveset voltak otthon, hanem vigan mászkáltak és kapaszkodtak a fákon, játszottak és ficzkádoztak, mint ez mar szokása a bohókás mókus népségnek. Az öreg mókus apa és mókus mama

gondosan tanította a négy fiatal mókust, hogy majd jóra való, ügyes mokusokká váljanak. Bejárták velök az erdőt, megmutatták nekik, mely állatoktól kell őrizkedni mint ellenségtől, hol található legjobb és legtöbb makkot, mogyorót és más jóféle eledelt s ekként gyorsan elmúlt a nyári szép idő.

Egy napon aztán, mikor kissé csipős levegő kezdte jelenteni, hogy már az ősz közeledik, az öreg mókus apó így szólt:

— Fiaim, most már elég a játékból, mulatságból, most komoly munka vár reánk. Közeledik a tél, amikor nem találunk idekint semmi enivalót, mert fagyos hó borít el mindent. Gondoskodnunk kell télire való eleségről, még pedig bőven, mert sokan vagyunk s nem tudhatjuk, milyen hosszú lesz a tél. Mától fogva tehát megkezdjük a téli készlet behordását.

A mókus mama helyesnek találta a beszédet, a fiatalok azonban, kik még nem

ismerték a telet, nem igen vették komolyan az intést. De mert szülei parancsolták, hát mégis csak abban hagyták a játékot és igyekeztek segíteni a munkánál.

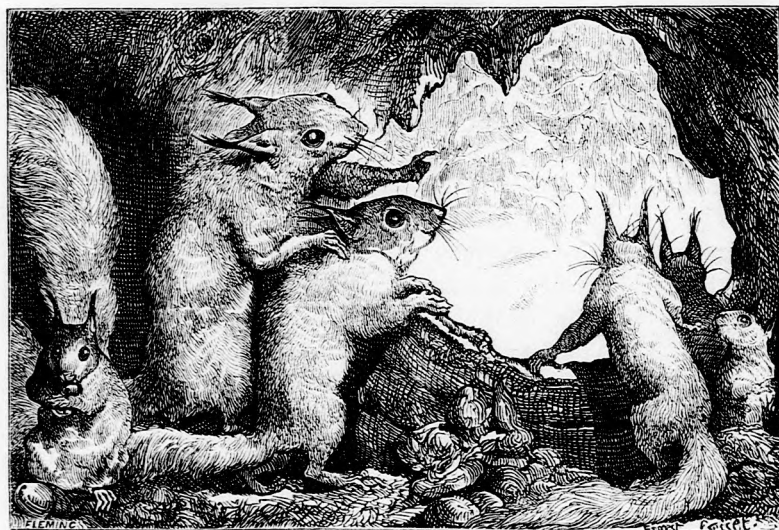
Persze, nem sok köszönet volt a fiatalok munkájában. Mikor eljutottak a mogyoróbokorhoz, először is emi kezdtek s addig ettek, míg csak jól nem laktak. Akkor aztán lusták lettek, nagyot aludtak; mikor pedig fölébredtek, elébb játszani kezdtek s csak akkor gondoltak a dologra,

ha az öreg mokus apó ott termet mellettük. Ekkor aztán összeszedtek egy kis eleséget és vitték haza, de bizony meg nem erőltették magukat a nagy teher alatt.

Igy tehát nagyon lassan szaporodott a téli készlet s az öreg apó mindennapaggódvá intette is fiait, hogy szorgalma-

sabbak legyenek, ha éhezni nem akarnak. A két kisebbik igyekezett is, de a másik kettő csak oly lusta maradt, mint azelőtt s ha rajtuk áll, bizony alig gyűlt volna

össze valami kevés eseség a téli időre. De az öregek annál szorgalmasabban gyűjtöttek s lassan-lassan mókus apó kezdett megnyugodni, hogy lesz elég ennivaló a téli hónapokban.

A napok mindinkább rövidültek s még ha sütött is a nap, a levegő mindinkább hűvösödött, de a fiatal mókusok, jó meleg bundájuk lévén, azért vigan ficzkándoztak a fákon. Egy napon azonban nagy rémülettel siettek haza: a magasból valami fehér, hideg pihekezdetű sűrű nalá hullani. Ujeden ugráltak be a biztos oduba és esodálkozva kérdeék:

— Mi ez? Mi történik odakint?

— Ez a tél! felelt mókus apó. Amit hullani láttok, az a hó, mely nem sokára egészen el fogja borítani a földet. Jó, hogy elkészültünk az eseség behordásával, most már itthon kell éledgelnünk és gazdálkodnunk az eseséggel, hogy tavaszig kitarson. És vigyázzatok, ne sokat kószáljatok kint, mert baj érhet; a téli fagy kegyetlen dolog ám!

Most már elhitték a fiatalok, hogy a kedves nyár nem tart örökké. Összebujtak s egymást melengették, örülve, hogy ilyen jó menedékhelyük van e zord időben.

Másnap reggel, mikor az odu nyílásán kíváncsian kitekintettek, meglepetve látták, mennyire megváltozott a világ. Csupa fehér volt minden; a földet vastag hótakaró borította, a fákon is zöld lomb helyett hó és zuzmara csillogott. Vége volt a kellemes ficzkándozásnak az ágak között. Hogy az oduban csöndesen kellett üldögélni, az már magában is boszantotta a kis mókusokat, de volt még nagyobb bajuk is: az, hogy az öregek nagyon taka-

rékosan kiszabták a mindennapi eledelt s ha a fiatalok panaszkodtak, hogy még éhesek, mókus-apó komolyan így szólt:

— Gazdálkodnunk kell, mert ha torokoskodunk, csakhamar kifogyunk a készletből s aztán éhen halunk. Ha szorgalmasabban dolgoztatok volna, most több jutna; így be kell érnetek a kevéssel.

És az öregek gondosan örködtek, hogy a fiatalok titkon hozzá ne férjenek az éléstárhoz.

A két szelidebbik kis mókus csakhamar belenyugodott a dologba, de a másik kettő, aki azelőtt épen a leglustább volt a munkában, annál inkább duzzogott s egy napon az egyik titkon így szólt a másikhoz:

— Tudod mit? Lopózzunk ki, mintha csak egy kis sétára mennénk. Emlékszem, hogy amott az erdő szélén, az erdesz kertje mellett sok mogyoró maradt egy bokron. Oda megyünk és kedvünkre lakomázunk. Ez a kis hó bizony nem oly nagy dolog, könnyen megjárjuk estig.

A másik mindjárt ráállt a kalandra s nem sokára utban voltak a mogyoróbokor felé. Kissé kellemetlen volt ugyan a séta a hideg, fagyos hóban, de azért minden szerencsétlenség nélkül eljutottak a mogyoróhoz és mohón neki estek. Addig ettek, míg csak beléjük fért, úgy hogy végre már alig bírtak szuszogni.

— Most már indulhatunk haza, szólt a kisebbik.

— Mindjárt, csak kissé pihenjünk az evés után. Ülünk erre a fatörzsre.

Leültek s egymásra hajolva heverésztek, addig-addig míg az álom meg-

lepte őket és szépeeskén elaludtak. Mire fölébredtek, már késő, sötét éjszaka volt.

— No most siessünk, mondák kissé ijedten.

De akkor lett csak nagy az ijedelmük, mikor meg akartak indulni. — mert nem tudtak megmozdulni! Hosszu bozontos farkuk odafagyott a földhöz!

Hasztalan volt minden erőlködésük, nem bírtak szabadulni! Most már keservesen bánták tettüket s zokogva gondoltak arra, hogy itt nyomorultan el kell veszniök, megfagynak, éhen halnak. De a sírás, jajgatás nem használt s szomoruan egymásra hajolva busultak, míg végre ismét elaludtak.

Másnap reggel két kis leányka, Mariska és Juliska sétált arra, az erdőmester leányai.

— Nézd csak, Mariska! kiáltá egyszerre Juliska, két mókuska! Alusznak! Megfogjuk és hazavisszük őket, pompás mulatságunk lesz.

Óvatosan közeledtek s az egyik leányka az egyik mókust, a másik párját megragadta. De ekkor meglepetve kiáltottak fel:

— Oda van fagyva a farkuk! Szegénykék! Gyorsan segítsünk!

A mókusok fölébredtek és ugyancsak megijedtek az ismeretlen óriásoktól; karmolni, harapdálni akarták, de a leánykák ügyesek voltak s egy karó segítségével felkaparták a földet, úgy hogy a mókusok végre megszabadultak s a leánykák ölbévették őket.

A két mókus azonban nem akart fogságba menni s a nagyobbik oly mérgesen kaparászott és harapdált, hogy Juliska egyszerre ijedten elbocsájtotta, mire Mariska is megijedt és elejtette a magáét. A két mókus eszeveszett futásnak ered s aztán meg sem álltak többé hazáig.

Otthon bűnbánólag megvallották a csinýt és elmondták a veszedelmet is, melyből végre szerencsésen kimenekültek. És azóta csöndesen üldögélnek otthon s várják, míg a tél elmulik s az idő ismét kitavasodik.

A RÓMAI PÁPA KERTJE.

(Képel a 88—89. lapokon.)

HIRBŐL-NÉVBŐL mindenki tudja, ki az a római pápa; az egész föld kerekiségén, a hol művelt népek laknak, vannak hívei, mert ő a feje a katolikus vallásuaknak, ezeknek száma pedig közel két száz millióra rug. Mindnyájan tisztelettel

és kegye fogadják.

A királyság itt volt többeszkása va legpompuleni mely a föld ke. A el s az pihenés római p vannak minden.

A gyönyörű pedig már o hogy havat néha tával.

TR

M hoz, m

U

A zölt rejt Pollák Bodolla Rezső, Mariska testvére Vinter Laky G. dékei, I. Felix, I. Arthur, Grünhu Teréz é Fürst Nagy F.

és kegyelettel tekintenek reá és hódolattal fogadják szavait.

A pápa a velünk szomszédos olasz királyság fővárosában, Rómában lakik s itt volt a pápák székhelye már ezernél is többesztendő óta. A palota, melyben lakása van Vatikán-nak neveztetik s a világ legpompásabb palotáinak egyike. Közvetlenül mellette van a Szent-Péter temploma, mely a legnagyobb szerű épületek egyike a föld kerékén.

A Vatikán mellett szép kert is terül el s az agg egyházfő itt keres üdülést és pihenést napi munkája után. Mert a római pápának is nagy gondjai és teendői vannak ám, hogy egyházát, mely a világ minden részére kiterjed, kormányozza.

A kertben mindenféle ritka virágok, gyönyörű bokrok és fák pompáznak, még pedig nagyjából télen át is, mert Róma már oly meleg éghajlat alatt fekszik, hogy ott tulajdonképen alig van tél s havat csak ritkaságként látnak néhanéha, sokszor csak több esztendő multával.

TRÉFÁS TALÁLÓS MESE.

Mi hasonlít legjobban egy macskához, mely az ablakon kinéz?

UTÓLAGOS MEGEJEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 3-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Pollák Rebeka, Hugo és Béla, Doletsko Irénke, Bodolla Ferencz, Deutsch Ödön, Schlesinger Rezső, Badicz Feri, Kállay Luczia, Mikosevics Mariska, Spitz Regina, Zsigmond és Ede, Porges testvérek, Mátyus Clotild, Bamberger Jeanette, Vinter Milka és Lajos, Szentkirályi Iruska, Laky Gizella, Fácánkerti tanyai iskola növendékei, Kreskay Piroška, Friedmann Oszkár és Felix, Irsay Andor, Köllner Károly, Teitlbaum Arthur, Szabadszállási leányiskola növendékei, Grünhut Aurél, Hulitius Anna és János, Eichner Teréz és Janka, Kaldrovics Jolán és Margit, Fürst Bertalan, Diemár Ernő, Józsa László, Nagy Flóricza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Pilis Jerné és Sarolta. Ezer köszönet s Eteleka néneinek üdvözlétünket. — **Abonyba.** A név nem is volna le a vers »értékéből« — ha volna neki értéke. — **Grünwald Miksa.** Ha képecskét szerezhettek hozzá, világosan irt utasítást közölni fogom. — **Nagy Flóricza.** A levelkéd olyan kedves, hogy oda ajándékozom egy ismeretlen kis lány pajtásodnak, akit a legerősebb kötelékek fűznek Forgó bácsihoz. Nagyon köszönöm szives soraidat! — **Michaela.** Dorinának megüzentük amit akartunk. Vig napokat a rigó-fészeknek! — **Dobrzásúszky Olga.** A mai postával megindult az ohajtott küldemény. — **Wertheim Imre és Pali.** Tudomásul veszem, hogy ti is berukkoltatok a »Kis Lap« zászlaja alá. Aztán vitézül is — olvassatok ám! — **Gy. V.** Ó áldott, ó áldott, a kezéd írása! — **Siska Erzsike.** Teljes szívemből viszonzom a jó kívánságokat. A rejtvény jól van csinálva, de azt a szindarabot csak igen kevesen ismerik olvasó társaid között. — **Kóczán Gábor.** A feladvány ügyes. A magad-é, eredeti-é, vagy valahol már látad? — **Lázár Lina.** Teljesen egy véleményen vagyok a tanító urral. Iskolai feladványod takarosán van megcsinálva. — **Lázár Juli.** A te dolgozatodra nézve is osztom a tanító ur nézetét. A kis történeti adat szabatosan van előadva. Kérdésedre a »cynismus« mit jelent, válaszom ez: maga a szó a görög *künosz*-ból ered, ami »kutyát« jelent. Tágasabb értelemben ezzel a szóval (cynikus) olyan embert szoktak jellemezni, aki vagy lelkében van elvadulva s nem hajlik a finomabb érzésre, vagy külső megjelenését elhanyagolva, nem keresi a tisztaságot. Röviden: a kívül-belől mocskos ember a »cynikus«. — **Almásy Emmi és Imre.** A tréfás kis rejtvényt be fogom mutatni. — **Stern József.** Egy hónappal ezelőtt jelent meg. — **Mátyus Clotild.** A mese valóban kedves. Ha fordítottad, tudad velem a forrást. — **A többi,** itt meg nem említett rejtvényeket, egy s más okból nem közölhetem.

HALÁLOZÁS.

Gyászhirrel kell befejeznem soraimat. **Nagy Laczi,** egy élénk eszű, jó szívű fiúcska — akit okos és kedves voltaért »kis bölcs«-nek neveztek — Nagyváradon a m. év vége felé meghalt. Áldozzunk egy könnyet emlékének!

F. b.

HUSZÁROK.

Szövege a »Kis Lap«-ból.

Dallama *Kohányi bácsitól.*

Lelkesen.

Hu - szár, hu - szár. fé - nyes hu - szár; Lel - ke - sül - ten
O - lyan lo - va. mint a sár - kány S mint - ha o - da
A dol - má - nyát pa - nyó ká - ra A vál - lá - ra

né - zek rá - ja. Hu - szár, hu - szár. ma - gyar hu - szár,
nőtt vón' rá - ja: Ugy meg - ü - li a hős hu - szár,
a - kasz - tot - ta. S a dol - mány két uj - ja re - pül

Te vagy Is - ten ka - to - ná - ja. Mint a fel - hő,
Ma - gyar Is - ten ka - to - ná - ja. A ha - zá - ért
Vá - néd, hogy négy az ő kar - ja. És csak - u - gyan
Haj - rá hu - szár,

mint a szél - vész. Mint nyar - ga - ló nyá - ri vi - har:
a ki - rály - ért. Ro - han be - le a csa - tá - ba,
egy szál hu - szár Két el - len - nel ve - te - ke - dik;
hős hu - szá - rom, Ne hagyd ma - gad, bá - tran rá - ja!

O - lyan vagy vi - téz hu - szá - rom, O - lyan
És az el - lent mint a ré - pát, Mind le -
Kar - ja mint a vil - lám csap - kod, És száz
Hős ve - zé - red u - tán ro - bogj, Haj - rá

a hu - szár a ma - gyar!
gyü - ri, mind le - vág - ja.
ha - lált oszt min - de - nik.
Is - ten ka - to - ná - ja!

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.